

Arrest

nr. 160 538 van 21 januari 2016
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 7 januari 2016 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 december 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 14 januari 2016 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 januari 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat G. JORDENS loco advocaat D. ANDRIEN en J. DIBI en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, een Afghaans staatsburger, verklaart uw geboorteregio Tagab in de provincie Parwan in 1995 te hebben verlaten en vervolgens gedurende 15 jaar in de Pakistaanse stad Peshawar te hebben verbleven. In 2010 keerde u terug naar Afghanistan waar u zich in het district Baghram van de provincie Parwan vestigde. U trok er in bij de familie van uw vrouw. Nadat een neef van uw echtgenote, J.(...), die banden had met de Taliban, jullie woning meermaals had gebruikt voor gewelddadige acties tegen de Amerikanen diende u twee jaar geleden een klacht in tegen de man. Een maand na uw klacht werd hij aangehouden. Later werd hij op basis van uw klacht veroordeeld en opgesloten. Een jaar na zijn opsluiting werd u met de dood bedreigd door de Taliban, waarna u onderdook.

In juni of juli 2015 werd de commandant waarbij u de klacht tegen J.(...) had ingediend vermoord nadat hij vier taliban had gearresteerd. Een maand na diens dood vernam u dat zijn familie u ervan beschuldigde hem bij de Taliban te hebben verklikt en u naar het leven stond. Na het dreigement verliet u nog slechts af en toe uw woning. In dezelfde periode werd u bovendien nogmaals bedreigd door de Taliban. U besloot Afghanistan te verlaten en regelde een visum voor Iran.

Op 9 oktober 2015 verliet u Afghanistan. Op 19 november 2015 kwam u aan in België waar u op 23 november 2015 een asielverzoek indiende.

U legt in het kader van uw asielverzoek uw internationaal paspoort, de taskara van u en uw echtgenote, een brief van het districtsbestuur, een dreigbrief van de Taliban, foto's, een telefoonnummer en een brief van de Sloveense politie voor.

B. Motivering

Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) moet er worden geconcludeerd dat u er in het kader van uw asielverzoek niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst moet er worden vastgesteld dat uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend niet overtuigen. Zo blijkt u in het geheel niet op de hoogte te zijn van de gebeurtenissen die aan de basis zouden liggen van deze problemen namelijk de arrestatie, veroordeling en opsluiting van J.(...). Gevraagd wat er gebeurde toen J.(...) werd aangehouden geeft u immers aan geen idee te hebben van wat er was gebeurd. W.(...), de commandant waarbij u de klacht tegen J.(...) zou hebben ingediend, zou u enkel hebben verteld dat de man was aangehouden (CGVS, p.5). U weet tijdens het gehoor evenmin te vertellen of er een rechtszitting had plaatsgevonden in het kader van de veroordeling van J.(...) (CGVS, p.5). Dat u zo goed als geen informatie heeft over de manier waarop uw klacht tot de arrestatie en veroordeling van J.(...) leidde is onaannemelijk. Temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u vriendschappelijke contacten had met de man die uw klacht behandelde (CGVS, p.4). Bovendien beweerde de Taliban later uit officiële bron te hebben vernomen dat u aan de basis lag van de arrestatie van J.(...) (CGVS, p.6) wat redelijkerwijze als een bijkomende reden kan worden gezien om zich te informeren naar de manier waarop de informatie tot bij de Taliban was gekomen. De vaststelling dat u naliel zich te informeren over de gebeurtenissen die aan de basis lagen van uw problemen met de taliban in Afghanistan ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweringen erover.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband wordt bijkomend ondermijnd door de onaannemelijke omschrijving die u geeft van uw reactie op de bedreigingen vanwege de Taliban. Volgens uw verklaringen zou u angstig hebben gereageerd op de bedreiging en uw huis (op enkele uitzonderingen na) niet meer hebben verlaten uit vrees voor de Taliban (CGVS, p.6). Het is echter totaal onaannemelijk dat u in uw eigen woning zou onderduiken voor de Taliban. De Taliban moet immers op de hoogte zijn geweest van uw woonplaats aangezien de broer van de neef van uw vrouw betrokken was bij de dreigementen (CGVS, p.4). Bovendien kreeg u nadat J.(...) werd overgeplaatst naar de gevangenis van Baghlan nog het bezoek van een Talibancommandant (CGVS, p.5). In het licht van deze vaststelling is het bovendien ongeloofwaardig dat u in de periode dat u ondergedoken zou hebben geleefd nog telefonisch zou zijn gecontacteerd door de Taliban die naar uw verblijfplaats informeerde, zoals u beweert (CGVS, p.7). Overigens stemmen uw verklaringen over uw reactie ten opzichte van de bedreigingen vanwege de Taliban tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal niet overeen met uw beweringen hierover voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Voor de DVZ liet u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal immers noteren dat u klacht indiende bij de politie aan wie u vertelde dat u werd bedreigd door de Taliban en u gezocht werd door de vader en de collega's van J.(...) (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Voor het CGVS stelt u echter dat u na de bedreigingen enkel onderdook en geen verdere actie ondernam. U zou enkel nog uw vertrek hebben geregeld en een enkele keer naar Jalalabad en Kaboel zijn gereisd. Daar zou u gedurende vijf dagen tot een week hebben verbleven. Voor het overige zou u het huis niet hebben verlaten (CGVS, p.7). Na voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw problemen met de Taliban.

Naast uw verklaringen over uw problemen met de Taliban zijn ook uw beweringen inzake de bedreigingen vanwege de familie van W.(...), de commandant waarbij u een klacht indiende tegen J.(...), ongeloofwaardig. Zo zou de familie van de commandant u volgens uw omschrijving van de gebeurtenissen zonder enige concrete aanwijzing voor uw betrokkenheid bij zijn dood, beschuldigd

hebben. De broer van W.(...) zou zich louter hebben gebaseerd op zijn vermoeden dat u banden had met de Taliban om u ervan te verdenken zijn broer bij de Taliban te hebben verklikt (CGVS, p.4, 5 en 8) terwijl u aangeeft dat W.(...) was gewaarschuwd zich niet met de Taliban in te laten en hij duidelijk werd vermoord omwille van de arrestatie van de Taliban (CGVS, p.8). Bovendien is het uitermate vreemd dat u geen enkele poging ondernam om de man te contacteren in een poging om zijn beschuldigingen te bespreken (CGVS, p.8) temeer daar u slechts via een tussenpersoon had vernomen dat hij u de dood van zijn broer verweet (CGVS, p.4). Dat u dit niet aangewezen vond omdat de man nog in de rouw was omwille van de dood van zijn broer (CGVS, p.8) volstaat niet als verklaring gezien uw vrees door de man te zullen worden vermoord. Ook wat uw verklaringen over de problemen met de familie van Wali betreft moet worden gewezen op de tegenstrijd tussen uw bewering voor het Commissariaat-generaal na de eerste bedreiging vanwege de Taliban uw huis slechts nog te hebben verlaten om naar Jalalabad en Kaboel te gaan (CGVS, p. 7) en uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken waarin u aangeeft nog gedurende 4 dagen te zijn vastgehouden in het districtshuis in het kader van het onderzoek naar de dood van W.(...) (Vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Op basis van het voorgaande moet worden gesteld dat er in uw hoofd niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verklaringen voorlegt – een internationaal paspoort, de taskara van u en uw echtgenote, een brief van het districtsbestuur, een dreigbrief van de Taliban, foto's, een telefoonnummer en een brief van de Sloveense politie - zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband te herstellen. Vooreerst moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Het internationaal paspoort en de taskara's houden verder enkel verband met uw identiteit en die van uw echtgenote zonder dat er enige informatie met betrekking tot uw vluchtmotieven uit kan worden afgeleid. Ook het telefoonnummer, de foto's en de brief van de Sloveense politie tonen uw beweringen niet aan. Het voorleggen van een handgeschreven telefoonnummer toont immers geenszins aan dat dit telefoonnummer zou zijn gebruikt om bedreigingen aan uw adres te uiten. Net zo min kan er uit de foto's die u voorlegt worden afgeleid dat de man die erop staat afgebeeld door uw toedoen in de gevangenis zou zijn beland. Dat u als gevolg daarvan in de problemen zou zijn gekomen met de Taliban, blijkt er evenmin uit. De dreigbrief van de Taliban en het attest van het districtsbestuur blijken dan weer kopieën welke geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. De brief van de Sloveense politie betreft een document dat volgens uw verklaringen identiek is aan het document dat duizenden anderen die zich in Slovenië bevonden kregen overhandigd. Het kan dan ook niet worden aanzien als een document dat uw persoonlijke vrees ten opzichte van Afghanistan zou aantonen.

In verband met de psychologische problemen die u aanhaalt en die tot gevolg zouden hebben dat u zich bepaalde feiten niet zou herinneren of dat u zich wel eens zou kunnen vergissen bij het uiteenzetten van uw vluchtmotieven, moet worden gesteld dat u geen medisch attest neerlegt waaruit specifiek zou blijken dat u aan geheugenstoornissen zou lijden.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in

Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in het district Baghram in de provincie Parwan te worden beoordeeld. Uit uw verklaringen tijdens het gehoor voor het CGVS blijkt immers dat u zich, hoewel u in de provincie Kapisa werd geboren, na uw verblijf in Pakistan in deze provincie vestigde. U woonde er gedurende vijf jaar bij familieleden van uw echtgenote en bouwde er in deze periode een bestaan uit (CGVS, p.3).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015 en CEDOCA COI Focus: Afghanistan, veiligheidssituatie Parwan) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. UNHCR omschrijft de provincie Parwan als een 'relatief veilige provincie'. Zowel het aantal veiligheidsincidenten als het aantal burgerslachtoffers in de provincie is beperkt. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Met betrekking tot het district Baghram blijkt het aantal veiligheidsincidenten en het aantal daaraan verbonden burgerslachtoffers beperkt.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in het district Baghram in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit uw regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 EVRM, van de Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/7 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de artikelen 17, § 2, 26 en 27 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, van het rechtsbeginsel van het recht op verdediging en op tegenspraak en manifeste appreciatiefout.

2.2. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is mutatis mutandis gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7). Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, met uitzondering van de gevallen zoals opgenomen in artikel 39/2 van de vreemdelingenwet, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. De verzoekende partij dient door een coherent relaas en kennis van voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als voldaan is aan de voorwaarden gesteld door artikel 48/6 van de vreemdelingenwet.

2.5. In navolging van het Commissariaat-generaal kan de Raad geen geloof hechten aan verzoekers asielrelaas. Het Commissariaat-generaal stelde dan ook terecht het volgende vast:

"Na uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS) moet er worden geconcludeerd dat u er in het kader van uw asielverzoek niet in slaagt een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet aannemelijk te maken.

Vooreerst moet er worden vastgesteld dat uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban zou hebben gekend niet overtuigen. Zo blijkt u in het geheel niet op de hoogte te zijn van de gebeurtenissen die aan de basis zouden liggen van deze problemen namelijk de arrestatie, veroordeling en opsluiting van J.(...). Gevraagd wat er gebeurde toen J.(...) werd aangehouden geeft u immers aan geen idee te hebben van wat er was gebeurd. W.(...), de commandant waarbij u de klacht tegen J.(...) zou hebben ingediend, zou u enkel hebben verteld dat de man was aangehouden (CGVS, p.5). U weet tijdens het gehoor evenmin te vertellen of er een rechtszitting had plaatsgevonden in het kader van de veroordeling van J.(...) (CGVS, p.5). Dat u zo goed als geen informatie heeft over de manier waarop uw klacht tot de arrestatie en veroordeling van J.(...) leidde is onaannemelijk. Temeer daar uit uw verklaringen blijkt dat u vriendschappelijke contacten had met de man die uw klacht behandelde (CGVS, p.4). Bovendien beweerde de Taliban later uit officiële bron te hebben vernomen dat u aan de basis lag van de arrestatie van J.(...) (CGVS, p.6) wat redelijkerwijze als een bijkomende reden kan worden gezien om zich te informeren naar de manier waarop de informatie tot bij de Taliban was gekomen. De vaststelling dat u naliet zich te informeren over de gebeurtenissen die aan de basis lagen van uw problemen met de taliban in Afghanistan ondergraven de geloofwaardigheid van uw beweringen erover.

De geloofwaardigheid van uw verklaringen in dit verband wordt bijkomend ondermijnd door de onaannemelijke omschrijving die u geeft van uw reactie op de bedreigingen vanwege de Taliban. Volgens uw verklaringen zou u angstig hebben gereageerd op de bedreiging en uw huis (op enkele uitzonderingen na) niet meer hebben verlaten uit vrees voor de Taliban (CGVS, p.6). Het is echter totaal onaannemelijk dat u in uw eigen woning zou onderduiken voor de Taliban. De Taliban moet immers op de hoogte zijn geweest van uw woonplaats aangezien de broer van de neef van uw vrouw betrokken was bij de dreigementen (CGVS, p.4). Bovendien kreeg u nadat J.(...) werd overgeplaatst naar de gevangenis van Baghlan nog het bezoek van een Talibancommandant (CGVS, p.5). In het licht van deze vaststelling is het bovendien ongeloofwaardig dat u in de periode dat u ondergedoken zou hebben geleefd nog telefonisch zou zijn gecontacteerd door de Taliban die naar uw verblijfplaats informeerde, zoals u beweert (CGVS, p.7). Overigens stemmen uw verklaringen over uw reactie ten opzichte van de bedreigingen vanwege de Taliban tijdens het gehoor voor de Commissaris-generaal niet overeen met uw beweringen hierover voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ). Voor de DVZ liet u in de vragenlijst van het Commissariaat-generaal immers noteren dat u klacht indiende bij de politie aan wie u vertelde dat u werd bedreigd door de Taliban en u gezocht werd door de vader en de collega's van J.(...) (Vragenlijst CGVS, punt 3.5). Voor het CGVS stelt u echter dat u na de bedreigingen enkel onderdook en geen verdere actie ondernam. U zou enkel nog uw vertrek hebben geregeld en een enkele keer naar Jalalabad en Kaboel zijn gereisd. Daar zou u gedurende vijf dagen tot een week hebben verbleven. Voor het overige zou u het huis niet hebben verlaten (CGVS, p.7). Na voorgaande vaststellingen kan er geen geloof meer worden gehecht aan uw problemen met de Taliban.

Naast uw verklaringen over uw problemen met de Taliban zijn ook uw beweringen inzake de bedreigingen vanwege de familie van W.(...), de commandant waarbij u een klacht indiende tegen J.(...), ongeloofwaardig. Zo zou de familie van de commandant u volgens uw omschrijving van de gebeurtenissen zonder enige concrete aanwijzing voor uw betrokkenheid bij zijn dood, beschuldigd hebben. De broer van W.(...) zou zich louter hebben gebaseerd op zijn vermoeden dat u banden had met de Taliban om u ervan te verdenken zijn broer bij de Taliban te hebben verklikt (CGVS, p.4, 5 en 8) terwijl u aangeeft dat W.(...) was gewaarschuwd zich niet met de taliban in te laten en hij duidelijk werd vermoord omwille van de arrestatie van de taliban (CGVS, p.8). Bovendien is het uitermate vreemd dat u geen enkele poging ondernam om de man te contacteren in een poging om zijn beschuldigingen te bespreken (CGVS, p.8) temeer daar u slechts via een tussenpersoon had vernomen dat hij u de dood van zijn broer verweet (CGVS, p.4). Dat u dit niet aangewezen vond omdat de man nog in de rouw was omwille van de dood van zijn broer (CGVS, p.8) volstaat niet als verklaring gezien uw vrees door de man te zullen worden vermoord. Ook wat uw verklaringen over de problemen met de familie van W.(...) betreft moet worden gewezen op de tegenstrijd tussen uw bewering voor het Commissariaat-generaal na de eerste bedreiging vanwege de Taliban uw huis slechts nog te hebben verlaten om naar Jalalabad en Kaboel te gaan (CGVS, p. 7) en uw verklaring voor de Dienst Vreemdelingenzaken waarin u aangeeft nog gedurende 4 dagen te zijn vastgehouden in het districtshuis in het kader van het onderzoek naar de dood van W.(...) (Vragenlijst CGVS, punt 3.5).

Op basis van het voorgaande moet worden gesteld dat er in uw hoofde niet kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, a of b van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u ter ondersteuning van uw verklaringen voorlegt – een internationaal paspoort, de taskara van u en uw echtgenote, een brief van het districtsbestuur, een dreigbrief van de Taliban, foto's, een telefoonnummer en een brief van de Sloveense politie - zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband te herstellen. Vooreerst moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Het internationaal paspoort en de taskara's houden verder enkel verband met uw identiteit en die van uw echtgenote zonder dat er enige informatie met betrekking tot uw vluchtmotieven uit kan worden afgeleid. Ook het telefoonnummer, de foto's en de brief van de Sloveense politie tonen uw beweringen niet aan. Het voorleggen van een handgeschreven telefoonnummer toont immers geenszins aan dat dit telefoonnummer zou zijn gebruikt om bedreigingen aan uw adres te uiten. Net zo min kan er uit de foto's die u voorlegt worden afgeleid dat de man die erop staat afgebeeld door uw toedoen in de gevangenis zou zijn beland. Dat u als gevolg daarvan in de problemen zou zijn gekomen met de Taliban, blijkt er evenmin uit. De dreigbrief van de Taliban en het attest van het districtsbestuur blijken dan weer kopieën welke geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. De brief van de Sloveense politie betreft een document dat volgens uw verklaringen identiek is aan het document dat duizenden anderen die zich in Slovenië bevonden kregen overhandigd. Het kan dan ook niet worden aanzien als een document dat uw persoonlijke vrees ten opzichte van Afghanistan zou aantonen.

In verband met de psychologische problemen die u aanhaalt en die tot gevolg zouden hebben dat u zich bepaalde feiten niet zou herinneren of dat u zich wel eens zou kunnen vergissen bij het uiteenzetten van uw vluchtmotieven, moet worden gesteld dat u geen medisch attest neerlegt waaruit specifiek zou blijken dat u aan geheugenstoornissen zou lijden.”

Voormelde motieven vinden allen steun in het administratief dossier. Deze vaststellingen zijn pertinent en worden door de Raad overgenomen.

Verzoeker stelt dat zijn beweringen inzake zijn problemen met de taliban wel degelijk gedetailleerd zijn en herhaalt zijn verklaringen.

Het louter herhalen van enkele van zijn verklaringen volstaat echter niet om aan te tonen dat verzoeker in zijn land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat hem betreft een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat. De vrees voor vervolging of het reëel risico op ernstige schade dient *in concreto* te worden aangetoond en verzoeker blijft hierover in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480). Waar verzoeker aangeeft dat W. een commandant is en dat hij geen informatie kan geven omdat hij aan beroepsvertrouwelijkheid gebonden is, doet verzoeker geen afbreuk aan de vaststelling dat verzoeker zelfs niet bij de commandant heeft geïnformeerd, te meer verzoeker verklaarde dat hij W. had verwittigd, en zelf gevraagd had om hem niet meer lastig te vallen (stuk 4, gehoorverslag, p. 6). De vaststelling dat verzoeker naliet zich te informeren over de gebeurtenissen die aan de basis lagen van zijn problemen met de taliban ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid.

Verzoeker haalt aan niet de mogelijkheid te hebben gehad tijdens het gehoor zijn toelichtingen te geven over de tegenstrijdigheden.

De Raad stelt evenwel vast dat verzoeker nalaat om in onderhavig verzoekschrift deze tegenstrijdigheden concreet te weerleggen, te ontcrachten of deze toe te lichten.

Overigens schrijft geen enkele rechtsregel voor dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen verzoeker vooraf moet confronteren met de elementen op grond waarvan hij voornemens is zijn beslissing te nemen. Het door verzoeker geschonden geachte artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: *“Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem*

gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren." De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het Koninklijk Besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt:

"Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de Commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." (Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347).

Verzoeker heeft overigens de mogelijkheid om middels zijn verzoekschrift de nodige toelichting te verstrekken met betrekking tot de door het Commissariaat-generaal aangehaalde tegenstrijdigheden in zijn verklaringen, wat hij echter heeft nagelaten te doen.

Verzoeker stelt voorts dat hij heeft geprobeerd om zijn problemen met documenten te bewijzen, maar dat deze door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet in aanmerking werden genomen, terwijl hij wel de verplichting heeft om alle documenten te onderzoeken.

De Raad merkt op dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wel degelijk rekening heeft gehouden met de door verzoeker voorgelegde documenten, maar dat deze niet van aard zijn om de geloofwaardigheid van verzoekers beweringen te herstellen. Documenten moeten immers beoordeeld worden in samenhang met de verklaringen en hebben derhalve slechts objectieve bewijswaarde voor zover ze geloofwaardige verklaringen ondersteunen, hetgeen *in casu* niet het geval is.

De Raad treedt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan ook bij waar deze met betrekking tot de door verzoeker voorgelegde documenten oordeelt als volgt:

"De documenten die u ter ondersteuning van uw verklaringen voorlegt – een internationaal paspoort, de taskara van u en uw echtgenote, een brief van het districtsbestuur, een dreigbrief van de Taliban, foto's, een telefoonnummer en een brief van de Sloveense politie - zijn niet van aard om de geloofwaardigheid van uw beweringen in dit verband te herstellen. Vooreerst moet worden gesteld dat uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg onzeker is. Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van civiele documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde bij het vaststellen van de identiteit van de Afghaanse asielzoeker of bij het ondersteunen van zijn asielrelaas. Het internationaal paspoort en de taskara's houden verder enkel verband met uw identiteit en die van uw echtgenote zonder dat er enige informatie met betrekking tot uw vluchtmotieven uit kan worden afgeleid. Ook het telefoonnummer, de foto's en de brief van de Sloveense politie tonen uw beweringen niet aan. Het voorleggen van een handgeschreven telefoonnummer toont immers geenszins aan dat dit telefoonnummer zou zijn gebruikt om bedreigingen aan uw adres te uiten. Net zo min kan er uit de foto's die u voorlegt worden afgeleid dat de man die erop staat afgebeeld door uw toedoen in de gevangenis zou zijn beland. Dat u als gevolg daarvan in de problemen zou zijn gekomen met de Taliban, blijkt er evenmin uit. De dreigbrief van de Taliban en het attest van het districtsbestuur blijken dan weer kopieën welke geen waarborg bieden inzake authenticiteit zodat er geen bewijswaarde aan kan worden toegekend. De brief van de Sloveense politie betreft een document dat volgens uw verklaringen identiek is aan het document dat duizenden anderen die zich in Slovenië bevonden kregen overhandigd. Het kan dan ook niet worden aanzien als een document dat uw persoonlijke vrees ten opzichte van Afghanistan zou aantonen." Hieruit blijkt duidelijk dat de door verzoeker neergelegde documenten werden onderzocht en dat het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen zich niet zomaar beperkt tot de stelling dat er in Afghanistan veel valse documenten de ronde doen.

Verzoeker legt ter terechtzitting een aanvullende nota neer met hierbij gevoegd een eigen verklaring betreffende zijn psychologische toestand tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Hieruit blijkt dat zijn echtgenote zwanger was en een miskraam had. De Raad stelt vast dat verzoeker hiermee niet aantoonde niet bij machte te zijn geweest om coherente verklaringen af te leggen tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. Verzoekers psychologische toestand wordt evenmin gestaafd met enig medisch attest.

2.6. Verzoeker maakt gelet op bovenstaande vaststellingen niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou

lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Waar verzoeker een schending aanhaalt van artikel 3 EVRM wordt het volgende opgemerkt. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus werd getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

2.7. De Raad ontwaart in het administratief dossier geen andere elementen waaruit zou moeten blijken dat verzoeker in aanmerking komt voor de toekenning van subsidiaire bescherming overeenkomstig artikel 48/4 van de vreemdelingenwet.

Immers, Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, zijnde het district Baghram in de provincie Parwan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "conflict affected areas" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar verzoeker afkomstig is. Gezien verzoekers verklaringen met betrekking tot zijn herkomst uit Afghanistan, dient *in casu* de veiligheidssituatie in het district Bagram in de provincie Parwan te worden beoordeeld.

Uit de objectieve informatie toegevoegd aan het administratief dossier (EASO Country of Origin Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015 en COI Focus, Afghanistan, Veiligheidssituatie Parwan van 23 december 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten.

De provincie Parwan behoort tot de centrale regio van Afghanistan. Uit de beschikbare informatie blijkt dat diverse Anti-Government Elements (AGE's) actief zijn in de provincie Parwan. De veiligheidssituatie in Parwan wordt grotendeels bepaald door de militaire operaties van de opstandelingen en de anti-terreuroperaties van de Afghaanse veiligheidsdiensten. Het merendeel van de gewelddaden die er plaatsvinden zijn dan ook voornamelijk doelgericht van aard waarbij overwegend de Afghaanse veiligheidsdiensten gevisieerd worden, zoals ook blijkt uit de door verzoeker aangebrachte informatie (zie voetnoten 10 en 11 van het verzoekschrift). Het geweld neemt er de vorm aan van luchtaanvallen en gewapende confrontaties tussen opstandelingen en Afghaanse veiligheidsdiensten. Niettegenstaande bepaalde districten in de provincie Parwan duidelijk als onveilig dienen bestempeld te worden, blijkt uit dezelfde informatie ook dat het geweldsniveau en de impact van het conflict in de provincie regionaal erg verschillend zijn. Zo is het geweld te Bagram hoofdzakelijk gericht op het IMF en

hun basis op de militaire luchthaven. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms ook burgerslachtoffers vallen, blijft het aantal conflictgerelateerde burgerslachtoffers in Bagram laag.

Gelet op voormelde informatie is de Raad van mening dat er voor burgers in het district Bagram in de provincie Parwan actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit verzoekers regio aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker betoogt dat de informatie van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen met betrekking tot de veiligheidssituatie in het district Bagram in de provincie Parwan helemaal niet recent is. Zo dateert het verslag van het UNHCR van 6 augustus 2013, meer dan twee jaar geleden; het verslag van EASO is gedateerd van januari 2015 en de belangrijkste informatie van het verslag over de veiligheid in de provincie is gedateerd van november 2014; de COI Focus dateert van 22 december 2015 maar de onderzoeksperiode voor deze tekst loopt van oktober 2014 tot en met augustus 2015, aldus nog verzoeker. Hij kan het slachtoffer worden van willekeurig geweld. Bovendien houdt het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen er een gedeeltelijke lezing op na van de verslagen van EASO en Cedoca.

Verzoeker brengt echter geen informatie aan waaruit blijkt dat de door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen gehanteerde informatie onjuist of achterhaald zou zijn. Ook uit de persberichten waaruit verzoeker partieel citeert, blijkt niet dat er actueel voor burgers uit verzoekers regio een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet, noch blijkt hieruit dat de informatie van het Commissariaat-generaal onjuist of achterhaald zou zijn.

Verzoeker werpt tot slot een schending op van artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, gezien in het verslag *“COI Focus” “enkele bronnen van de wederpartij zich niet aanmelden voor vertrouwelijkheidsredenen en veiligheidsredenen”*, waardoor het recht op verdediging en op tegenspraak wordt geschonden. Verzoeker stelt dat hij niet in staat is de bronnen en de informatie te verifiëren en citeert verder uit arresten van de Raad van State met nummers 232.858 en 232.859 van 10 november 2015. De Raad merkt op dat verzoeker in het geheel niet uitwerkt welke bronnen of informatie van de COI Focus hij niet kan verifiëren, laat staan dat hij preciseert op welke COI Focus hij doelt (gezien er meerdere COI Focussen werden toegevoegd aan het administratief dossier).

Er bestaat daarenboven evenmin een verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan laten gelden met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft. De procedure voor de commissaris-generaal is geen jurisdictionele maar een administratieve procedure. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Verzoeker heeft middels zijn verzoekschrift en ter zitting de gelegenheid om met concrete elementen aan te tonen dat de informatie niet correct zou zijn, waartoe hij echter in voorliggend verzoekschrift in gebreke blijft. De Raad ziet dan ook niet in op welke wijze het recht van verdediging zou geschonden zijn.

De Raad benadrukt te dezen nog dat uit de lezing van het verslag aan de Koning bij artikel 26 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen blijkt dat de verplichtingen vervat in voornoemd wetsartikel enkel betrekking hebben op informatie waarbij de feitelijke aspecten van een asielrelaas gecontroleerd worden (Koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen, Verslag aan de Koning, B.S. 27 januari 2004, p. 4630). Dit wordt overigens bevestigd in het advies 34.745/4 van de afdeling wetgeving van de Raad van State bij het KB van 11 juli 2003, dat stelt: (...) *In wezen aanvaardt de Raad van State dat de Commissaris-generaal zich mag baseren op informatie die hij in zijn bezit heeft om de vrees die een asielaanvrager aanvoert tegen te spreken, op voorwaarde dat de bron van de informatie, de juiste identiteit van de persoon die die informatie heeft verstrekt, de gegrondheid ervan en de wijze waarop die informatie is ingewonnen worden weergegeven in de beslissing of, op zijn minst, in het administratief dossier. Zo niet zijn de asielzoekers niet in staat die informatie tegen te spreken en kan de Raad van State zijn wettigheidscontrole niet uitoefenen.*” (B.S. 27 januari 2004, p. 4636). Uit de rechtspraak van de Raad van State (RvS 24 februari 2015, nr. 230.301) blijkt overigens duidelijk dat voornoemd artikel enkel om inlichtingen gaat die via telefoon of e-mail werden verkregen van een

persoon of een instelling om een in het door de vreemdeling gegeven asielrelaas voorkomend feitelijk aspect na te gaan. Het gaat daarbij echter niet om inlichtingen die werden verkregen voor het opstellen van algemene rapporten waarin de situatie of een deelaspect ervan in een bepaald land wordt beschreven met het oog op een latere toetsing van asielaanvragen. Rekening houdend met voornoemd verslag aan de Koning, het advies van de Raad van State en de rechtspraak van dit rechtcollege, besluit de Raad dat de COI Focussen aanwezig in het administratief algemene rapporten zijn en geen betrekking hebben op de feitelijke aspecten van verzoekers asielrelaas, noch worden gebruikt om de vrees van verzoeker tegen te spreken, niet onder het toepassingsgebied van voormeld KB vallen zodat de door verzoeker aangevoerde schending van artikel 26 van dit KB te dezen dan ook niet dienstig is

Tot slot wordt benadrukt dat de bekritiseerde COI Focussen werden opgesteld door een onafhankelijke ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft onjuiste informatie weer te geven waardoor aldus de nodige garanties inzake objectiviteit zijn geboden. De informatie vervat in de bekritiseerde COI Focussen is op een zorgvuldige wijze verzameld en schetst op een objectieve en onpartijdige manier een beeld over (1) corruptie en valse documenten in Afghanistan; (2) de Islamitische Staat in Afghanistan; (3) de veiligheid op de weg voor burgers en (4) de veiligheidssituatie in de provincie Parwan. Verzoeker toont niet aan dat deze informatie onjuist zou zijn.

2.8. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat de verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonst.

2.9. Verzoeker vraagt *in fine* van zijn verzoekschrift de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier opnieuw over te maken aan het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker geeft verder niet aan welke substantiële onregelmatigheden aan de bestreden beslissing zouden kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig januari tweeduizend zestien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. Voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. I. VERLOOY,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

I. VERLOOY

C. DIGNEF